

2016. október

NEMZETKÖZI LIEBENZELLI MISSZIÓ
Molnár Mária Külmisziói Alapítvány

KÜLMISSZIÓI híradó

Ingyenes folyóirat (költsége 250 Ft).

Köszönjük, ha támogatja lapunk terjesztését, hogy eljuthasson minél többekhez!

ASZENT(SÉGTELEN)EK KÖZÖSSÉGE

Japán
Németország
Ecuador
Spanyolország
Zambia
USA

Barátom, Armstrong a mennyben él tovább...

Te, kedves Olvasóink, kb. 13 500 km-re élsz Pápua Új-Guineától!

Mánusz szigete

Szia, engem Simonnak hívnak. Azt szeretném ma elmondani neked, hogy milyen volt az, amikor a barátom, Armstrong meghalt.

Misszionárius, misszionárius, kelj fel hamar! Armstrong meghalt!

Még nagyon korán volt. Az ágyamban aludtam, amikor hangos kiáltásra riadtam fel.

Jisas i falkim yu!

Armstrong, a barátom halott lenne? Ez nem lehet igaz! Mindig olyan bátran beszélt másoknak Jézusról. Igazi példaképem volt ebben.

Magamban arra gondoltam, hogy a bibliaiskolában is szükségünk van még órá... Armstrong olyan jó tanár volt! Egyszerűen nem akartam elhinni, hogy csakugyan meghalt.

Olyan volt, mint egy rossz álom. Sokan tolongtak a halott Armstrong körül, és hangosan sírtak. Nálunk, Mánuszon az emberek tényleg kiáltoznak, amikor gyászolnak. Nekem nagyon félelmetesen hangzott!

Valamivel később Armstrong legidősebb bátyja szólt a gyászolókhöz. Az nagy hatással volt rám.

Jól van, emberek, már eleget sírtunk. Most már hagyjuk abba!

Armstrong hitt Jézusban, és most már nála van. A mennyben jó neki.

Armstrong gyászszertartására nagyon sokan eljöttek. Mindannyian virágokat hoztak! Így akarták megmutatni, mennyire szerették Armstrongot.

Armstrong felesége és a lánya természetesen szintén részt vettek a gyászszertartáson. Őket különösen is sajnáltam.

A mély gyász ellenére szép volt, hogy a búcsúztatón sokan arról az örömről beszéltek, amely a Krisztusban kapott örök életben vár ránk. Ez engem is megerősített.

Ha hiszünk Jézusban, bátran haladhatunk tovább akkor is, ha az út néha nehéz.

Amikor a koporsót leengedték a sírba, mégis sírnom kellett

Jó volt, hogy Armstrong sok barátja, akik ott voltak a temetésen, egymást tudták vigasztalni.

Egy idő múlva Armstrong felesége az istentiszteleten néhányakkal együtt énekelt. Engem nagyon meghatott, hogy mennyire szívből tudtak énekelni. De valóban igaz, az élet megy tovább. Nekünk itt, a földön, Armstrongnak pedig Jézusnál, a mennyben.

Simon és Yvonne Herrmann a gyermekeikkel, a 10 éves Johnnyval, a 8 éves Joy-jal és az 5 éves Judyval 2006 óta élnek Mánusz szigetén, Pápua Új-Guineában. Simon helybeli lelkészetet oktat. Amikor ideje engedi, öserdei gyülekezeteket látogat sorra.

A szent(ségtelen)ek közössége: Amikor a keresztyének elbuknak és kudarcot vallanak

Miért van az, hogy ugyanaz a dolog mindig balul sül el? Miért van az, hogy olyan nehezünkre esik megbocsátani, ha a másik megint hibázott? Teológiai szempontból mindnyájan helyesen valljuk, hogy életünk végéig bűnösök maradunk, és életünk utolsó napjáig Jézus kegyelméből és bocsánatából élünk. Mégis olyan nehéz ezt az igazságot a hétköznapiakban megélni.

A bűnt sokkal könnyebb eltusolni, mint beismerni. És természetesen hamarabb észrevesszük a másik bűnét, mint a magunkét. Emberi jellemünkből az következik, hogy magunkat felmentjük, mások fölött azonban kritikus szemmel ítélkezünk.

Ja igen, van még az a csoport, amelyik nagyon könnyen és gyorsan megbocsát önmagának és másoknak is, csak hogy továbbra is könnyű szívvel vétkezessen. Ezt nevezi Dietrich Bonhoeffer „olcsó kegyelemnek”.

Talán a kedves Olvasó is tapasztalja, hogy a keresztyének nehezen találják meg a helyes utat ezek között a szélsőségek között.

A más kultúrákban dolgozó misszionáriusok e tekintetben még nagyobb kihívásokkal néznek szembe, hiszen Isten Igéjének a mércéjét különleges érzékenységgel és isteni bölcsességgel lehet csak egy másik kultúrában helyesen alkalmazni és értelmezni. A cikkekben említett helyzetek közül azonban sokat mi is ismerünk, és ezek a helyzetek a mi közösségeinkben is egészen hasonló reakciókat váltanak ki, illetve szinte ugyanazokat a kérdéseket vetik fel. A lényeg mindig az, hogy milyen értékrend, nevelés, kultúra és Isten-kép alakítja gondolkodásunkat.

Tartalom

Aktuális téma: A szent(ségtelen)ek közössége... ..	1
Japán: Egy második esély – elképzelhetetlen?	2
Németország: Győztes panellakók	3
Ecuador: „Aki bűntelen közületek, az vessen rá először...” ..	4
Spanyolország: Amikor a szentek már nem világítanak	6
Spanyolország: Szembesülés a korlátokkal	8
Zambia: Átmeneti büntetés a bűnösnek?	9
USA: Egy antropológus története	10
Zambia: Rövid híradás Afrikából	12

De vajon az adott kérdéssel kapcsolatban hogyan is kellene eljárunk? Nekem, személy szerint a bűn és megbocsátás összefüggésében Jézus viselkedése a mérvadó. János írja az evangéliumában: „láttuk az ő dicsőségét, ... *telve kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1,14).

Mivel mi is érintettek vagyunk, nehéz összeegyeztetnünk az igazságot és a kegyelmet. Amikor a bűn mély és fájdalmas sebeket ejt rajtunk, az igazság összeegyeztethetetlennek tűnik a kegyelemmel.

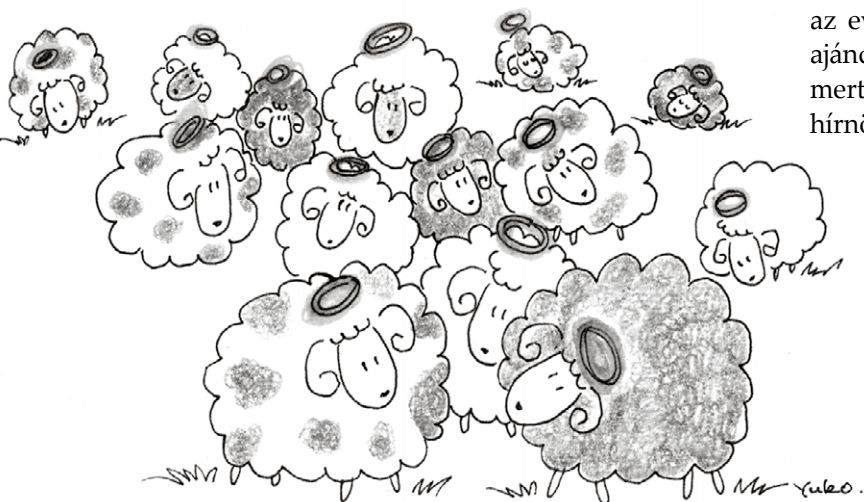
Jézusnál ez másként működött. Az, ahogyan Ő egy-egy adott esetben a bűnösökhöz és a bűnhöz viszonyult, egy másik utat tár elénk: amikor valakiben meglátta a bűnbocsánat utáni őszinte vágyakozást, soha nem habozott, hanem megajándékozta vele az illetőt.

Urunk nem úgy tekintett a kegyelemre és az igazságra, mint két, egymást kizáró ellentetre, amelyekkel csínján kell bánni. Nem, hiszen a kegyelem és az igazság Jézus két ismertetőjele.

Ez a felismerés segítsen minket, amikor látjuk mások – és a magunk – gyengeségeit, bukásait, bűneit! Hiszen az evangélium páratlansága épp abban áll, hogy ezt az ajándékot elfogadjuk, és világszerte kínáljuk másoknak is, mert mi már ennek a megbékélésnek a kegyelmet nyert hírnökei vagyunk.

Szívélyes üdvözléssel:

Martin Auch, missziós igazgató

Japán:

Egy második esély – Elképzzelhetetlen!?

Nincs olyan hiba és kudarc, amelyet ebben az országban ne ismernének. Abban azonban óriási különbségek vannak, ahogyan Németországban vagy Európában a bukáshoz viszonyulnak.

Ritkán találkoztam olyan témával, amellyel ennyire megszenvedtem volna. Japánban is léteznek csődhelyzetek, de nagyon nehezen találok meg rájuk a megfelelő szavakat.

Társadalmi nyomás

Az, hogy valaki makulátlan legyen, és ne kelljen semmit felrónia magának, a japán társadalomban egy nagy és – az ő mércéjük szerint – sok tekintetben meg is valósított ideál. A magas erkölcsi szint miatt nem könnyű kezelni a kudarcot. Az egyik igen híres zenekar egyik tagját néhány éve tartóztatták. A többi taghoz hasonlóan sok éve volt már színpadon, időről időre feltűnt a tévé képernyőjén, jól ismert közéleti szereplő volt. De mi is történt? Ittas állapotban, az éjszaka kellős közepén meztelenre vetkőzött és egy tokiói parkban randalírozott. Ennek az lett a következménye, hogy a zenekar összes koncertjét és fellépését egy időre le kellett mondani. Az elkövető minden reklámszerződését felbontották, több millió yen értékű nyomtatott propagandaanyag került zúzdába. Az eset érdekessége az volt, hogy egy szűkebb rajongótábor „enyhébb elbánást” kért az énekessel szemben. Ennek eredményeként a híradásokban az jelent meg, hogy az éjszakai akció során az énekes a ruháit szép rendben, összehajtogatva hagyta hátra...

munka végét jelentené. Amennyiben a mi elnökségünk így lépne vissza, nem lenne több olyan misszionáriusunk, aki átvénné a felelősséget. Ezért fohászokodunk továbbra is, hogy minden ilyentől őrizzen meg minket az Úr.

A gyülekezetnek terheket kell hordoznia

Japánban nagyon nehéznek tűnik az, hogy az emberek valóban megbocsássonak egymásnak és adjanak egy második esélyt annak, aki egyszer elbukott. Ezt sajnos néhány japán el sem tudja képzelni. Véleményem szerint az azonban hozzátartozik Jézus gyülekezetének a bizonyágtételéhez, hogy megaláztatásokat viseljen el, és odaálljon azok mellé a bűnösök mellé, akik megbánták tettüket. Hasonlóképp a keresztyéneknek nem szabad leírniuk azokat, akik egyszer kudarcot vallottak.

Olyan emberként, aki maga is több mindenben megtapasztalta már Isten kegyelmét és hűségét, elhatároztam, hogy kapcsolatot ápolok egy olyan férfival, aki egykor lelkészként szolgált, és imádkozom érte. Ezt a férfit, amikor egyszer elbukott, a munkatársai és a barátai kiközösítették. Még ha én japán keresztyén körökben egy jelentéktelen misszionárius is vagyok, a reakcióin látom, mekkora segítségnek és bátorításnak tartja azt, hogy törődöm vele és a családjával.

Nagy kihívás keresztyénként következetesen megélni a feltámadás valóságát, láthatóan felvállalni a bűnbocsánatot és úgy tekinteni a gyülekezetre, mint megmentett bűnösök közösségére. Mert „*ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok*” (1Kor 15,17).

Minden vágyunk az, hogy Krisztus japán gyülekezeteiben a kölcsönös teherhordozás jó gyakorlattá és egyre inkább megélt valósággá váljon, ahogyan azt Pál apostol a Galata 6,1–2-ben elénk tárja.

Gerd Strauß

Gerd és Heike Strauß 1996 óta szolgál Japánban. Jelenleg a 2011. március 11-ei hármas katasztrófa által érintett emberek között dolgoznak. Három gyermekük a Nakamachidai kollégium lakója.

 Imádkozzunk azért, hogy Krisztus japán gyülekezeteiben a kölcsönös teherhordozás jó gyakorlattá és egyre inkább megélt valósággá váljon, ahogyan azt Pál apostol a Galata 6,1–2-ben elénk tárja!

Németország:

Győztes panellakók

Amint vagyok, csak úgy jövök – ezt a népszerű éneket gyakran énekeljük, amikor szeretnénk, ha az emberek éreznék, hogy Isten elfogadja őket. Ha egyszer megismertük Jézust, már nem leszünk többé a régiek.

Egy keresztyén gyülekezeti kultúrában az lenne a természetes, ha egyre nagyobb jelentőséget kapna az, hogy az emberek belátják gyengeségeiket, beismerik hibáikat, nyíltan beszélnek bukásaikról. Ott ugyanis, ahol fel kell venni a kegyesség álarcát ahhoz, hogy valaki a közösség tagjának érezhesse magát, az emberek időnként nem tudják, mit is kezdjenek a saját gyengeségeikkel. Egy egészséges világban egy megsebzett ember minden bizonnyal nem találja a helyét. De ha egy gyülekezetben valaki kiáll, és megtört szívvel bűnt vall, jó esély van arra, hogy megnyit egy bezárt ajtót, amely egy hitelesebb és hihetőbb életre vezet.

Mindez abban a gyülekezetben, amelyet az Oázissal együtt plántálunk, teljesen másképpen működik. Ebben a lakónegyedben én egyfajta „szenedésközösséget” élek meg, ahol a bukás a mindennapok része. Itt egyébként sem vesznek mindent annyira komolyan. Errefelé nincsenek nagy célok, sem általános erkölcsi szabályok. A gyengeség és az összetört élet a normális. Nálunk elvétve találkozni olyan emberekkel, akik egészséges személyiséggel rendelkeznek, és szeretnék a saját életüket formálni. A közös sors kovácsolja össze az itt élőket. A sorstársakat könnyebben elfogadjuk, mert nagyobb bennük az együttérzés. Abban nincs semmi bonyolult, amikor az itteni emberek összejönnek. Azáltal válnak testvérekké, hogy ugyanazokat a csatákat vívják a hivatalnokokkal, a pénztelenséggel és a munkanélküliséggel. Ha ezt tartjuk szem előtt, akkor van értelme a lakótelepi munkának. Ám gyülekezetalapítás

szempontjából ezek a testvéri közösségek csak a kiinduló pontot jelenthetik.

Ennek a lakótelepnek olyan gyülekezetre van szüksége, amely több mint a szentségtelenek közössége. Kell egy hely – és szeretnénk, ha az *Oázis* egy ilyen hely lenne –, ahol az emberek erősítést kapnának a hithez és lelkesítést a túlélésért folytatott küzdelemhez, még akkor is, ha nehezekben vannak. Eddig sikerült elérnünk azt, hogy mindenféle embertípus jól érezze magát az *Oázisban*. Nekem, személy szerint könnyebb szeretettel kezelni az emberi gyengeségeket, mint megtalálni a megfelelő szavakat, ha igazán kényes téma merül fel. Pedig most éppen ez a feladatunk ebben a panel-gyülekezetben. Csak akkor mondhatjuk magunkról, hogy mi egy gyülekezet vagyunk, ha az emberek szívesen jönnek hozzánk és tudják, hogy mi elmondjuk nekik, miként látja Isten a dolgokat.

A szembesítésnek ez a formája nem arrogáns, mert azt jelzi, hogy Isten családjához tartozunk. Ez már nem arról szól, hogy mindenki csak magáért felelős, ahogyan a szólás is mondja: „Mindenki a saját szerencséjének a kovácsa”. Amikor az életemet már Istennel élem, akkor a győzelmi koszorút szeretném a többi testvéremmel együtt elnyerni. Ezért már nemcsak a vizsgatolás fontos, hanem az intés is. Én lelkesíteni akarom az embereket! Akkor nem a közös kudarc, hanem az közös út és cél – vagyis maga Jézus – kapcsol össze bennünket. És ez az, ami majd az egyes tagokat és a közösséget is valóban megerősíti.

Aaron Köpke

A lakónegyedben élő munkanélkülieket újra meg újra egyedurós munkákra vagy továbbképzésekre közvetítik ki. Mivel életük a Munkaügyi Központtól függ, gyakran úgy érzik, hogy kívülről, mintegy sorszerűen, érzéketlenül és értelmetlenül rángatják őket hol ide, hol oda. Eközben a Munkaügyi Központ a munkanapok strukturáltságáról és a társadalmi elszigetelődés megelőzéséről beszél.

Aaron és Ilonka Köpke

Neubrandenburgban él. Egy *Oázis* elnevezésű szervezett karöltve gyülekezetet plántálnak egy lakótelepen. A házaspárnak egy kislfia van.

Adjunk hálát Istennek,

hogy misszionárius testvéreinket elküldte abba a lakónegyedbe, és már gyülekezet is alakulhatott ott! Adjon nekik bölcsességet és tanácsolja őket, hogy segíthessenek a hitre jutott embereknek változni és növekedni!

Ecuador:

„Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ.”

A munkanélküliség is válhat csapdává.

.....
*Meg kellene
tanulnunk Jézustól,
hogy miképpen
kezeljük helyesen
mások bukását.*
.....

A kakasviadal Ecuadorban sok férfi kedvenc időtöltése. A kakasokat kifejezetten harcra tenyésztik.

Az ember mindig könnyebben beszél a sikereiről és az erejéről, mint a gyengeségeiről és a kudarcairól. Ezért olvasunk kevesebbet bukásokról. Pedig egy keresztyén életében a csődhelyzetek is a valóság részei. Ennek ellenére nem a bűnöké és a hibáké az utolsó szó.

A következő megtapasztalásokból is kiderül, Isten mindig kész az újrakezdesre, mert nem adja fel azt a vágyát, hogy munkálkodjon bennünk és előbbre vigye az életünket.

Az alkohol csapdájában

Évekkel ezelőtt kezdett új életet Jézussal. De aztán jöttek a kísértések, és legyőzték: futó kalandok, törvénytelen kapcsolatokból született gyermekek, kétségbeesés és mellé az alkohol. Legvégül egy nagyon összekuszálódott házasság, ami miatt újra meg újra a pohárhoz nyúlt. Ebben az állapotában ismerkedtünk meg vele. Olykor-olykor eljött a házicsoportba, és megindítóan imádkozott. A kapcsolatunk abból állt, hogy mi mindig megkerestük, elhívtuk, bátorítottuk, enni adtunk neki és mindenekelőtt sokat imádkoztunk érte. Utána újra mélypont, hetekig tartó alkoholember és éhezés következett. Reménytelen! Ez lenne a vég? Emberileg úgy nézett ki.

És akkor Isten közbelépett. Egyszer, delíriumos mámorban mellényúlt, és alkohol helyett felhajtott egy üveg gyomirtót. Belső égési sérüléseket szenvedett. Az orvosok nem sok esélyt adtak neki. Hetekig kórházban feküdt, és mesterségesen kellett táplálni. Aztán csoda történt: Egy idő után önállóan kezdett enni, majd ismét munkába

állhatott. Istennek, úgy látszik, még terve van. A nagy mélység után mintha kicseréltek volna. Mindig ott van, megbízható, beszél Jézusról, és készségesen segít nekünk a szolgálatban. Számíthatunk rá. Szinte mindennap felhív telefonon, és beszámol arról, hogy hogy van. Május 8-án megkeresztelkedett. Íme, egy hosszú út sok hullámvölgygyel. Íme, Isten hosszútűrése, végtelen türelme és szeretete, amelyet az Övéi, sokszor éppen elbukott emberei életében mutat meg. Íme, Isten mentőkötele.

A vágy csapdájában

Tulajdonképpen Jézust szerette volna odaadón szolgálni, és még az is megfordult a fejében, hogy misszionárius lesz. Afroecuadori falujában a keresztyének kicsinyke csoportjához tartozott. Lelkesen beszélt barátnőinek a hitéről és az örömről, hogy Jézushoz tartozhat. De aztán nagy nyomás alá került, jött a kísértés és elsősorban az erős vágy, hogy gyermeke legyen. Elvégre már 25 éves volt, de még mindig egyedülálló és gyermektelen. Végül terhes lett. A büntudat és a boldog várakozás érzései kavartak benne. Mi hosszú időre távol voltunk. Mire visszatértünk, megtudtuk, hogy kórházban van. Elveszítette a babát. A büntudat és a szégyen most már mély szomorúsággal is

társult. Vége mindennek? Nem. Elkezdett őszintén beszélni az egészségről. „Nagy segítség volt, hogy nem ítéltetek el. Ez mindent eldöntött bennem!”

Mostanra megerősödött lelkileg, ismét köztünk van, az egyik szomszéd faluban segít a nők között végzet munkába, itt, helyben pedig vezeti az ifikört. A munkahelyén bizonyosságot tesz, nemrég pedig megtartotta első önálló bibliatanulmányozását. Érettebb lett. És mi nagyon örülünk neki.

A régi élet csapdája

Még fiatal és sokat kell tanulnia. De olykor próbára teszi a türelmünket. Megint eltűnt! Ismét nem jelentkezett ki! Újfent nem tartotta a szavát! Mi történt? Hát nem ő akart velünk dolgozni? Nem ő akar lelkipásztor lenni? Vajon mi tartja vissza?

Utóbb mindig kiderül, hogy jelentéktelen dolgok. A barátok, a kosárlabda és a régi hobbi, a kakasviadal – ezek sokszor fontosabbak neki, mint a hűséges szolgálat Jézusnak. Mit tegyünk? A beszélgetés nem segít. Adjuk fel és engedjük el? Van egyáltalán értelme energiát fektetni bele? Annyi erőnket elveszi, elsősorban érzelmileg. Aztán belátjuk, hogy régi élete még fogva tartja. Ezt ő is tudja. Emiatt sokszor szégyelli és rosszul is érzi magát. Kellenek a nagyobb lélegzetvételnél szünetek. Meg kell tanulnunk elengedni és imádkozni érte, mellé állni, de semmire sem kényszeríteni. Nyitva hagyni az ajtót, és mindig hívogatni. Nekem mindig nagy kísértés, hogy megkeményedjek iránta, ítélkezem fölötte és erővel kényszerítsem valamire. De akkor minden ajtó bezárul! Uram, segíts!

Az én csapdáim

De őszintén, én vajon mennyi hibát követek el még mindig rendszeresen? Amikor szeretetlen vagyok, meggondolatlanul szólok, dühös vagyok, vagy éppen nem tudok könnyen túllépni egy-egy sérelmen, csalódáson. Mennyi ideje is vagyok már keresztyén? És még mindig bele tudok sétálni ezekbe a csapdáikba? Vajon nem örülök annak, hogy Isten ilyen irgalmasan bánik velem, és nem vágyom arra, hogy az embertársaim is így viszonyuljanak hozzám? És vajon nem fedezem fel másokban a saját hibáimat, gyengeségeimet?

George Whitefield mondta egyszer, amikor egy férfit éppen a vesztőhelyre vezettek: „Isten kegyelme nélkül én is lehetnék az az ember.” Más szavakkal: nem vagyunk jobbak, és számos okunk van arra, hogy ne

vessünk senkire követ. Épp ellenkezőleg, meg kellene tanulnunk Jézustól, hogy hogyan kezeljük helyesen mások bukását.

Mit tett Jézus, miután Péter gyávaságból háromszor is megtagadta Őt? Péter háromszor hazudott, ebből kétszer hamisan esküdött, és egyszer még átkozódott is. De „ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre” (Lk 22,61). Mit akart Jézus ezzel a pillantással Péternek megmutatni? Abban a pillantásban nem volt semmi ítélet! Azt hiszem, Jézus valami ilyesmit akart mondani: *Nem döbbsentem meg a bűnödön! Talán most már te is tudod, miért csinálom mindezt végig. Te érted! De ez nem a vég! Várj, még tervelem van veled!* Péter csak ezután ment ki, és ezután fakadt sírva olyan keservesen. Nem a kakaskukorékolás volt az ok. Az csak kétségbeesést hoz. Péter szívét Jézus szeretetpillantása érintette meg, és az érte el azt, amire csak a szeretet képes: a szív meglágyult és kész volt a megtérésre.

Az ítélkezés kövei helyett nekünk is a megbocsátás és megbékélés pillantásait kell másokra vetnünk, amikor kudarcot vallanak. Erre a leginkább az képes, aki a saját bukásai során meglátta, hogy milyen kegyelmes, irgalmas és türelmes az Úr. Hiszen szolgálatunk kulcsa éppen ebben rejlik: *Uram, bánj kegyelmesen velem, bűnössel, hogy én is kegyelmesen bánhassak másokkal!*

Rainer Kröger

Fent: A liebenzelli missziós csoport Ibarrában és a környékén dolgozik Ecuador északi részén.

Lent: Gyermek- és ifjúsági munka egy afro-ecuadori faluban.

Rainer és Katharina Kröger 10 éve él Ecuadorban. Egyfelől a kint szolgáló misszionáriuscsoportot vezetik, másfelől a fekete lakosság körében végeznek gyülekezetépítő munkát Ibarrától észak-keletre.

Isten adjon türelmet, irgalmas szívet és bölcsességet a misszionáriusoknak, miközben mindenféle bajtól, problémáktól szenvedő és megterhelt embereknek próbálnak segítséget adni!

Amikor a szentek már nem világítanak

Húsz éve végzünk gyülekezetalapító szolgálatot Spanyolországban. Ez idő alatt sokféle embert és sokféle kultúrát ismertünk meg. Már a kezdet kezdetén tudtuk, hogy nem lesz könnyű dolgunk. Annak idején meglátogatott bennünket az akkori missziós igazgató, Ernst Vatter. Épp előtte járt a Puerto Banus nevű luxuskikötőben. Mosolyogva mondta: *Hát... nagyon kíváncsi vagyok a benyomásaitokra!* Ezt az egy mondatot sosem felejtettük el. Marbellában ugyanis a pénz az úr...

A gyülekezeti imaóra résztvevői

Az erre felé már közhely, hogy a korrupció mindent behálóz. A kérdés az, hogy milyen mértékben befolyásolja ez az itt élő „szenteket”. Még sok-sok végighallgatott prédikáció és bibliaóra után is megtűrnek vagy megtesznek olyan dolgokat, amelyeknek semmi közük a hithez. Szeretnék most négy különösen is elgondolkasztató esetet leírni.

Első eset: A kölcsönadott pénz

Elég nehéz azoknak, akik itt akarják újratekenni az életüket. Ezért az itteniek szívesen segítenek az újaknak, amikor nehézségeik adódnak. Amikor egy ilyen valaki több ezer eurót kért kölcsön többektől, elment egy másik gyülekezetbe, és – mint később megtudtuk – ott is eljárt ugyanazt. Végül felszívódott, visszament oda, ahonnan jött. Elvégre 10 ezer euróval már vígan el lehet éldegélni Dél-Amerikában.

Második eset: Amikor a szemembe hazudnak

Képtelenség, hogy manapság, a kulturális különbözőségek ürügyén mindent meg lehet bocsátani. Egy szeretett nőtestvérünk az Úrban a következőképpen tárta fel nekünk a gyökereit: *Mi, indiánok a szemedbe mosolygunk. Majd megfordulsz, és kapsz egy nyilat a hátadba.*

Az első gondolatunk ez volt: *De hiszen ez borzasztó!* Azt azonban álmunkban sem gondoltuk volna, hogy a szavak szintjén ugyanezt teszi majd velünk. Legalább háromszor kaptuk rajta azon, hogy az, amit mondott, szemerszedt hazugság volt.

Harmadik eset: Egy nagyon magabiztos és céltudatos valaki

– Íme, az önéletrajzom és az ajánlásaim – kezdte egy rendezett nagycsalád családfője, amikor megjelent nálunk a gyülekezetben.

Mosolyogva rázott velünk kezét. Mi pedig örültünk, hogy csatlakoznak hozzánk. Az is jó volt, hogy ez a családapa már más gyülekezetekben is szolgált, hiszen munkatársakban mindig hiány van. A kisebb gyermekek gyerekórára, a nagyobbak tiniórára jártak. Az ifiseket pedig időről időre a saját házukban látták vendégül. Eddig rendben is lett volna minden. Csakhogy a férfi céljai nem voltak tiszták. Erős küldetésstudattal rendelkezett, és egy saját gyülekezetet akart létrehozni. Ez persze sokkal egyszerűbb, ha már vannak is emberek, akiket alattomos módon el lehet csábítani egy másik gyülekezetből. Végül kénytelenek voltunk megmondani nekik, hogy el kell menniük, mielőtt szakadás történik a gyülekezetünkben.

Negyedik eset: csapattal vagy nélküle?

A csapatmunkát nagyra értékelik, és jól is van ez így. De mi van akkor, ha az országos szövetség vezetője egy új növel jelenik meg? Amikor meglátogattam, tőle tudtam meg, hogy ő most „új életet kezd”. Egy Démász, aki a világhoz ragaszkodik? (2Timóteus 4,10).

Sajnos folytathatnám a sort. Vajon mindez meglepő? Amikor egy hasonló eset napvilágra kerül, az ember legszívesebben hagyja csapat-papot, maga alá gyűri a csalódottság, úgy érzi, elárulták és becsapták. De ezek a tapasztalatok hozzátartoznak a gyülekezetalapító munka hétköznapijához. Már Pál apostol is átélt hasonlókat, hiszen beszélt „áltestvérekről” (2Korinthus 11,26), vagy olyanokról, akiket átadott a Sátánnak, hogy tanuljanak (1Timóteus 1,20). Nagyon nehéz megkülönböztetni a kettőt (1János 2,19). Némelyek túl biztosak voltak magukban, és csak a haláluk után ébredtek rá arra, hogy nem a bárányokhoz, hanem a kecskékhez tartoznak (Máté 7,23; 25,44).

Theo Hertler

Balra: A marbellai gyülekezet eladási akciója a piacon. A bevételből a közösség munkáját finanszírozzák.

Lent: A gyülekezet ifjúsága és a segítő munkatársak Húsvétkor Montejaque-ban.

Theo és Carolin Hertler 1996 óta él Andalúziában, Marbella városában. Négy gyermekük van. Egyrészt a helyi gyülekezetet segítik az önállóvá válás útján, másrészt missziós programokat szerveznek a térségen kívül. Theo a spanyolországi missziós munka vezetője.

Az Úr áldja meg a misszionáriusok gyülekezetalapítási szolgálatát, és adjon nekik bölcsességet, amikor „áltestvérekkel” találkoznak!

Szembesülés a korlátokkal

„Ám végül Isten közbeavatkozott, és én egy nagyon fontos leckét tanulhattam meg.”

Ana Romániából származik, Marbellában nőtt fel, önkéntesként szolgál a gyülekezetben, és bibliaiskolába szeretne menni. Örülünk, hogy az előtte álló útért együtt imádkozhatunk!

Adjunk hálat Ana életéért, gyógyulásáért!
Imádkozunk az előtte álló útért, bibliaiskolai tanulmányaiért. Az Úr erősítse és vezesse őt tovább!

Anának magas elvárásai vannak önmagával szemben, amíg egy betegség meg nem jelenik az életében. Kudarcként éli meg, hogy akar valamit, de nem tudja megtenni. Erős akar lenni, de bátorságra van szüksége a saját gyengeségéhez. Végül a látszólag lehetetlen lehetségessé válik...

„Lelkesen készültem az érettségire. Mindből jó jegyet szerettem volna kapni, mert tovább akartam tanulni. Az utolsó tanév első harmadában minden jól ment és jól álltam. Az óráim után, délutánonként főzöm, takarítanom kellett, sok mindent el kellett rendeznem és persze tanulnom is kellett. Keveset aludtam, hogy mindennel végezhessenek. De megérte a sok fáradság; jó jegyeket kaptam. Boldog voltam és azt gondoltam: Velem minden rendben van, a dolgaim szuperül mennek, harcolok, de mindent el tudok érni.

Ekkor azonban gyomorhurutot kaptam. Égett a gyomrom, állandóan hánytam, és nem tudtam aludni. El kellett mennem orvoshoz. Azt mondta, hogy ne stresszeljek annyit, és hogy két, de legfeljebb négy hét múlva újra makkegészséges leszek, meglátom. Micsoda? Ilyen sokára? De hát nekem tanulnom kellett és iskolába kellett járnom! Végül aztán nem két, de nem is négy hétig voltam beteg, hanem hat teljes hónapig! Januártól májusig alig jártam iskolába. Amikor egy kicsit jobban voltam, megpróbáltam összeszedni magamat. De nemsokára újra hánynom kellett, így otthon maradtam: szomorúan, egyedül, lehangoltan. Az ágy és a kanapé között ingáztam. Örültem, ha valaki eljött hozzám, de én senkit nem tudtam meglátogatni, mert fájdalmaim voltak, és nem volt bennem öröm, amelyet továbbadhattam volna. Megkeseredtem és egyedül akartam lenni a bánatommal. Szörnyű volt.

Sokan imádkoztak értem a gyülekezetben, sőt, még külföldön is. Sok minden kavargott bennem: *Uram, miért teszed ezt velem? Miért pont én, és miért pont most? Hiszen szeretnék leérettségizni és egyetemre járni. Ez életem legfontosabb éve.* Azonban rájöttem, hogy nem szabad ilyen kérdéseket feltennem. Májusban ezt mondtam Istennek: *Oké, elfogadom a helyzetemet. Ha azt akarod, hogy beteg legyek, tudomásul veszem. Legyen meg a te akaratod! Tudom, hogy minden pil-*

lanatban meggyógyíthatasz. Ha azt akarod, hogy egészséges legyek, akkor megteheted, és meg is fogod tenni. Ezért nem kérek többé azért, hogy vedd el a betegséget. Tedd azt, amit jónak látsz.

Május utolsó hetében újra elkezdtem iskolába járni annak ellenére, hogy fájdalmaim voltak, rosszul éreztem magamat, és éjszakánként csak négy órát aludtam. Két hét alatt 20 írásbeli vizsgát kellett letennem. Csak egy nem sikerült, amelyet később újra megírhattam. De az összes többire jó jegyet kaptam! Isten segítségével leérettségizhettem. Ez teljesen fellelkesített. A tanáraink és még az osztálytársaim is egyre csak kérdeztek:

– Ezt hogy csináltad? Hiszen csak egy hónapot tanultál az összes vizsgára.

Ezt válaszolhattam nekik:

– Ezt nem én csináltam, hanem az én Uram!

Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm! Jézus megmutatta, hogy nem én vagyok, aki „meg tudja tenni”. Eleinte a saját erőmből és erőfeszitésemmel akartam leérettségizni. Erősnek és jónak éreztem magam. De Isten megmutatta nekem: *Nem, Ana! Én segítek neked, én leszek veled. Én adom neked a szükséges erőt. Nem te, hanem én!*

Ezek a megtapasztalások megláttatták velem Isten szuverén hatalmát. Közbeavatkozott és meggyógyított. A betegségem alatt azt gondoltam, hogy szemét vagyok, ami semmire sem jó. A legrosszabbakat gondoltam magamról, úgy éreztem, kudarcot vallottam, és alkalmatlan vagyok arra, hogy a társadalomban éljek.

Azok a hónapok olyanok voltak nekem, mint egy kétségekkel, fájdalomokkal, elrabolt illúziókkal teli sivatag. Ám végül Isten közbeavatkozott, és én egy nagyon fontos leckét tanulhattam meg.”

Ana beszámolóját Elisabeth Matter missziós nővér fordította le németre.

Zambia:

Átmeneti büntetés a bűnösnek?

– Ezt semmi esetre sem tehetjük. Hiszen akkor mindenki vétkezhet kedve szerint, utána pedig csak azt kell kimondania, hogy „sajnálom”, és azzal máris minden rendben. Nem, kell egy próbaidő, hogy kiderüljön, valóban komoly volt-e az illető bűnbánata.

A vezetői körben éppen a gyülekezeti rendről beszélgettünk, amelyet mi magunk alakítottunk ki. Amikor a gyülekezeti fegyelemre terelődött a szó, megoszlottak a vélemények. A lelkipásztor és én kifejtettük: amikor valaki vétkezik, de bűnbánatra jut és bűnvallást tesz, nincs okunk továbbra is kizárni őt a gyülekezeti alkalmakról.

Lelki szemeimmel látom, hogy pusztán a gyülekezeti fegyelem gondolatától már sok olvasónknak égnek áll a haja. Bizony, Zambianban figyelünk a gyülekezeti fegyelemre, mert a bűn fölött semmilyen körülmények között nem hunyhatunk szemet. És igen, tisztában vagyok vele, hogy ez nagyon kényes téma, és sok olyan kérdést, problémát vet fel, amelyekről itt és most nem nyithatunk vitát.

A megbocsátást nem lehet feltételekhez kötni, de...

Vezetőségünk egyik idősebb férfi tagja a fent ismertetett megbeszélésen szólásra emelkedett. Kicsit ingerülten annak a véleményének adott hangot, hogy a gyülekezet vezetőségének egy meghatározott időre csak ki kellene szabnia valamiféle büntetést, mert csak így lehetne meglátni, mennyire komolyan gondolja a kizárt gyülekezeti tag a visszatérését. Gondolatmenetében nem volt semmi kivetnivaló, sőt nagyon is emberi volt. Tudniillik ha túl egyszerűen visszafogadnak, a bűnbánatom is felszínes lesz, és nem hoz magával mélyreható változásokat az életemben.

Példákban nincs hiány. Az egyik fiatal lány 15 évesen teherbe esett, de csak utána került a nővére révén a gyülekezetbe. Megtalálta a helyét, részt vett a dicsőítő csoportban és rendszeresen eljárt az ifjúsági órákra. Egyszer azonban ismét elkezdett legyeskedni körülötte egy fiatalember, és a leányzó máris folytatta régi életét.

De azért tudunk jó ellenpéldákat is említeni. Volt valaki, aki belátta, hogy hibát

Vitakör a szabadban az egyik vezetői szemináriumon.

követett el, bűnbánatot tartott, és nem sok idő múlva már a gyülekezet fontos és megbecsült tagjaként szolgált. Csak úgy, mint egy másik gyülekezet kántora, akinek a barátnője várandós lett. Mindketten megvallották bűnüket, összeházasodtak, majd a férfit a gyülekezet megválasztotta presbiternek, és azzal bízta meg, hogy intézze a gyülekezet pénzügyeit.

Akkor tehát mit tegyünk? Megbeszélésünkön abban egyetértettünk, hogy Isten nem köti feltételekhez a megbocsátást, de kell foglalkozni a következményekkel. Dietrich Bonhoeffer *Nachfolge* (Követés) c. könyve sok mindent megvilágított nekem ebben a kérdésben. Nem lehetünk egyetlen keresztyén szívének sem a bírója. Azt a testvért, aki beismeri bűnét és megváltoztatja életét, „próbaidő” nélkül, azonnal vissza kell fogadnunk a gyülekezetbe.

A gyülekezeti fegyelmet akkor kell gyakorolnunk, amikor valaki beismeri ugyan a bűnét, de életén nem hajlandó változtatni. Nekem ez az egyik legnagyobb kihívás a gyülekezetben!

Hálás vagyok tapasztalt zambiai testvéreimért, és örülök, hogy együtt imádkozhatunk, együtt vitathatjuk meg a fontos kérdéseket, és közösen gondolkozhatunk a megoldásokról.

Hans-Peter Hertler

Hans-Peter és Britta Hertler

Kasamában él. Önkéntes gyülekezeti vezetőknek tartanak képzéseket, és az ország északi részén működő gyülekezetek munkáját segítik. 3 kisgyermekük van.

Adjunk hálát a Hertler családnak zambiai szolgálatáért és köszönjük meg az Úrnak, hogy a helyi gyülekezet vezetőségével együtt beszélhetik meg a problémás kérdéseket! Isten adjon bölcsességet, amikor nehéz helyzetekben kell dönteniük!

USA:

Egy antropológus története

Dr. Sherwood G. Lingenfelter docensként és témavezetőként számos misszionáriust ismert meg és tanácsolt szakmailag a különböző továbbképzéseken. A Liebenzelli Misszió sok munkatársának is atyai jó barátja lett. Személyes története Istennel Péter tagadására emlékeztet.

„Isten felsegít minket,
ha megbotlunk és
elesünk. Kihív bennün-
ket a sötétségből
a világosságra.”

Amikor Lingenfelter a Liebenzelli Misszió központjában, az egyik rendezvényen angol Bibliájából felolvassa a Máté 26,31–35-öt, az igeszakaszt a saját történetével kapcsolja össze. Élete során ő is többször megtagadta Istent.

Sherwood Lingenfelter 25 évesen jut hitre Jézus Krisztusban. Ezt követően az a vágya, hogy a Pittsburghi Egyetemen (USA) doktoráljon, utána pedig misszionáriusként szolgálja Istent. Amikor egy nap, amikor javítani akar az osztályzatain, és ezért a felegyenesedett ember evolúciójának bizonyítékairól kell tanulmányt írnia, kételyek fogják el. Hinni kezdi azt, amit olvas, végül arra a következtetésre jut, hogy a Biblia ezen az egy ponton egészen biztosan téved.

Nem sokkal ezután az édesanyját beszállítják egy egészségügyi intézménybe, ami az egész családot teljesen felbolygat-

ja, és Lingenfelter életében újabb krízishez vezet. Amíg Mikronéziában antropológiai kutatásokat végez, édesanyja állapota egyre romlik. Ráadásul komoly kultúrsokkot él át, és alig talál kapcsolódási pontot a bennszülött kultúrához. Abban az időben nagyon sokat imádkozik azért, hogy Isten gyógyítsa meg az édesanyját, de semmilyen javulás nem tapasztalható.

Ne szabj határidőt Istennek!

Egy nap egy mikronéziái sziget homokos tengerpartján ül és azt olvassa a Márk evangéliumában, hogy csak kérnünk kell Istent, és Ő mindent megad nekünk. Amikor Lingenfelter ezt hazugságnak tartja. Isten mindaddig nem gyógyította meg az édesanyját. A fiatal tudós félreteszi a Bibliáját, és hét éven át nem is nyúl hozzá. A következő tanulságot vonja le: Isten nem létezik, és a Biblia nem igaz.

Dr. Sherwood G. Lingenfelter amerikai tudós, aki a Biola Egyetem, valamint a Fuller Teológiai Szeminárium nyugalmazott professzora és egykori alelnöke. Kutatásai során a világ számos pontjára, így Mikronéziába is eljutott. Felesége Judith, aki nyelvész.

Sherwood Lingenfelter
beszámolót tart Bad Liebenzellben.

Felső kép: Találkozás Harald Gorges és Roland Rauchholz (balra) liebenzelli misszionáriusokkal, akik Mikronéziában szolgálnak.

Alsó kép: Sherwood Lingenfelder, az antropológus és Judith, a nyelvész.

Lingenfelder édesanyját végül két gyógyszer kombinációjával meggyógyítják, ám ez csak jóval az után történik, hogy ő imádkozott érte. Akkor már Lingenfelder egyáltalán nem hajlandó Isten felé nyitni. Beszámolójának ezen a pontján Lingenfelder felnevez, és ezt mondja a hallgatóságának: „Don't put God on a time table!” (Ne szabj határidőt Istennek!) „Isten néha nem úgy cselekszik, ahogyan azt mi gondolnánk vagy elvárnánk tőle – és gyakran nem is akkor.”

Visszatérés Istenhez

Miközben Sherwood Lingenfelder pályája professzorként magasan szárnyal és már két könyvet is publikál, elkezd megkérdőjelezni antropológiai munkájának az értelmét. Ugyanebben az időben felfigyel az egyik kurzusán egy rendkívül tehetséges női hallgatóra, akiről később kiderül, hogy misszionárius. Christelnek hívják, bibliafordító Peruban, és felettébb hálás, amiért a kurzus segít neki jobban megérteni az idegen kultúrákat. Lingenfelder akkor visszaemlékezik eredeti álmára, hogy antropológusként a misszióba akart menni, és amint ez az emlék felbukkan, ismét meghallja Isten hívását.

A hallgatója meghívja őt Peruba. Sherwood és a felesége, Judith egy időre Dél-Amerikában maradnak. Utána Judith nyelvészeti tanulmányokba kezd az oklahomai egyetemen. Ott összebarátkoznak egy híres antropológussal, aki misszionáriusként dolgozik. Lingenfeltert ő vezeti vissza a hit útjára. Lingenfelder így beszél arról az élményről: „God was at work.” Isten ott volt és munkálkodott.

Egy professzor, aki gyerekbibliát olvas

Amíg Judith Lingenfelder a disszertációján dolgozik, Sherwood Brazíliába utazik, hogy Wycliffe-missionáriusokkal együtt antropológiai kutatásokat végezzen. Mivel ez a munka sok várakozással jár, elkezd olvasni a magával vitt gyerekbibliát. Van,

hogy hat órán át olvassa. Így épít egyre szorosabb kapcsolatot Istennel, és a nehéz körülmények ellenére áldásként éli meg az ott töltött időt.

Meghatóan beszél arról, hogy attól kezdve olyan antropológus akart lenni, aki Isten országáért munkálkodik. Bár messzire futott, Isten visszahozta. „Isten felsegít minket, ha megbotlunk és elesünk. Kihív bennünket a sötétségből a világosságra.” Végül leszögezi a professzor: „Soha nem élhettem volna ilyen csodálatosan izgalmas életet, ha az a perui misszionáriusnő nem járt volna a csoportomba, és általa nem találtam volna vissza Istenhez. A mindennapok apró találkozásai azok, amelyek az életünket megváltoztathatják.”

Az életéről szóló beszámolót Lingenfelder a következő megállapítással fejezi be. „I have a blessed life!” Áldott életem van! Újra kinyitja Bibliáját, felolvassza a Róma 5-ből, így foglalja össze mondanivalóját: „Isten kegyelméből békességünk lehet Istennel – azáltal, amit Jézus tett értünk.”

Deborah Sauer, a cikk szerzője Csádban nőtt fel, és 2015 szeptembere óta a Liebenzelli Nemzetközi Főiskolán (IHL) tanul.

Az antropológia az emberről szóló tudomány. Elnevezése az ógörög anthroposz szóból ered, melynek jelentése: ember. Különbőféle ágai léteznek: a természettudományos megközelítés az embert biológiai lényként, s ezzel együtt objektumként vizsgálja, míg a filozófiai megközelítés az embert szubjektumként is értelmezi.

Adjunk hálát Istennek, hogy Lingenfelder

professzor iránt megmutatta hosszútávú szeretetét, és adott neki visszatérést Őhozá!

Imádkozzunk, hogy tudja továbbra is Istent szolgálni antropológusként!

Nemcsak az itteni élet, a rövid otthon-tartózkodásom is mozgalmas volt. Hazaérkezésem után két nappal tűz ütött ki Miskolcon, abban a bérház-blokkban, ahol lakom. A tűz öt-hat perc alatt három bérházra terjedt át, leégett a tető, a gerendázat, és a kémény is leszakadt. Isten védő kegyelméből a tűz a mellettem lévő lépcsőháznál megállt, és nem terjedt tovább. A lakók egy része még visszaindulásomkor sem tudott visszaköltözni.

Mivel a ház már több mint harminc éves, szükségessé vált a felújítás, amely most el is kezdődött. Két év múlva következik a folytatás. Istennek hála a mester azonnal jött dolgozni a munkafelmérés után, így a mostanra tervezett munkát sikerült májusban befejezni.

Sor került a szokásos egészségügyi ellenőrzéseimre is. A korábbi vízfordás miatt megviselt gerincemnek nagyon jót tett a fiziko-balneo terápia.

Az egyik kedves lelki testvérem újra készségesen segített, így megoldódott a fogászati kezelés is, soron kívüli ellátással. (Itt bizony kb. 2500 km-t kellene utaznom a fogászati kezelés miatt, ha olyan helyre szeretnék menni, ahol valószínűleg nem kapok gyógyíthatatlan fertőzést.) Örültem, hogy ha egy kicsit rohanva is, de egy-egy napra meglátogathattam a szeretteimet, rokonaimat, barátaimat.

Jó volt személyesen is találkozni testvérekkel a saját gyülekezetemben és a budapesti missziói nap keretében is. Ezúton is köszönöm mindenkinek, hogy évek óta hűsége szívében viselik a szolgálatomat imádságban, anyagi áldozatvállalással és sokféle egyéb módon is. Akik eljöttek a júliusi missziói találkozóra, most másfajta beszámolót hallhattak – egy kicsit a kulisszák mögé tekintve – azokról a harcokról, kihívásokról, amelyeket föl kell vállalni, ha valaki az örömhírt szeretné továbbadni. És természetesen vannak olyan harcok, amelyek nem jelennek meg az újságban, amelyekről nem készül kép, amelyek csak Isten szeme-szíve előtt zajlanak. A lemondásért, áldozatvállalásért Isten gazdagon kárpótol minden keresztyént, bárhol szolgálják is Őt. A kincs, az ajándék Jézus Krisztus maga, az Ő egyre mélyebb megismerése, a vele való egyre szorosabb kapcsolat. A keskeny út kincse az Úr Jézus, akinek adatott minden hatalom. Vagyis Ő neki semmi sem lehetetlen. Neki minden lehetséges. És Ő megígérte, hogy minden napon velünk van. Micsoda csodálatos, békességet, nyugalmat adó ígéret ez!

Örültem, hogy találkozhattam a missziói napon az utánam jövő nemzedékekkel is, akiket az Úr már készít a misszióba. Ebből is látszik, hogy a misszió, a lélekmentés valóban Isten szívügye.

Itt, Zambiában a választások közben lezajlottak. A korábbi elnök maradt hivatalában, és folytatja szolgálatát, aki az előző elnök halála miatt két évig volt ebben a pozícióban. Zambia keresztyén és békés népnek vallja magát, erre büszké is, és értékek tekintik ezt. Az elnökválasztás is csendesen, békésen

történt, annak ellenére, hogy a győztes csak minimális előnnyel győzte le vetélytársát, és valójában a verseny kettejük között dőlt el, a többi hat párt alig kapott szavazatot. A szokásos szlogent most sokat lehetett hallani: „One Zambia, one nation”. Egy Zambia, egy nép. 72 törzs él ugyanis az országban, ebből hét nagyobb, befolyásosabb. A választást megnyert elnök egy évvel ezelőtt megtért, újjászületett. Szeretné, ha Zambia nemcsak névlegesen lenne keresztyén, hanem minél több újjászületett, új életet nyert ember élne az országban.

A szokásos augusztusi vasárnapi iskolai csendes hét előkészületei zajlanak. Jövő héten, 22-én kezdünk. *[Mire újságunk megjelenik, ez már megtörtént. Beszámolót majd a decemberi számban olvashatunk.]*

A mögöttem lévő években megtanultam, hogy ha teszek valamit, az Úrnak végezzem. Ne várjak sem hálát, sem köszönetet. Az itt élőknek ugyanis nem szokásuk, hogy megköszönjenek bármit is. Annál inkább meglepődtem, hogy megérkezésemkor többen nemcsak üdvözöltek, hanem megköszönték azt, hogy visszajöttem Zambiába. Annak különösen is örültem, hogy olyan is volt, aki Istennek volt hálás, és neki köszönte meg azt, hogy visszajöttem.

A hatalmas Isten, aki Atyaként is szeret bennünket, tudja, mikor van szükségünk ilyen finom kis bátorításokra!

IMATÉMÁK:

HÁLA:

1. az otthon eltöltött időért, a találkozásokért;
2. Isten védelmező szeretetért, hogy a tűz nem terjedt át arra a lépcsőházra, ahol én lakom;
3. a missziói napért, a testvéri szeretetért, bátorításért; a misszióba készülő jövő nemzedékért;
4. a bécsi repülőtérre való eljutásban kapott segítségért;
5. a szerencsés megérkezésért (a csomagok is megérkeztek);
6. az itt élő emberektől kapott kedves fogadtatásért;
7. a csendben, békésen lezajlott választásokért.

KÉRÉS:

1. A meghirdetett kampány szertint az új elnök valóban segítségére legyen a szegényeknek!
2. Névleges keresztyének helyett minél több újjászületett ember legyen Zambiában!

Testvéri köszöntéssel:
dr. Keszti Krisztina

Külmisziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmisziói Alapítványának lapja · Megjelenik évi hat számban. Az újságot és külön kérésre a német nyelvű liebenzelli újságokat is (Mission Weltweit és Go! c. gyermeklap) térítésmentesen küldjük.

A Külmisziói Híradót a misszióra zánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs · Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326-5494

Szerkesztőség: 2090 Remeteszlós, Pisztráng u. 2. · Tel.: 06 26 355-310 · Internet: www.liebenzell.hu

E-mail: info@liebenzell.hu · Az OTP-nél vezetett számla száma: 11738084-20011215 · Adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Nyomdaipari Bt., Vác, Zrínyi u. 9.; www.gedeon.hu · Tördelés: Győri Attila

Misszionáriusok a nagyvilágban 2.

Válogatás a Nemzetközi Liebenzelli Misszió kötelékében szolgáló misszionáriusok képeiből

Albrecht és Annegret Hengerer
Franciaország

Gerhard és Brigitte Stamm
Pápua Új-Guinea

Andreas és Simona Eckel
Spanyolország

Peter és Susanne Schlotz
Japán

Johannes és Vroni Urschitz
Malawi

Matthias és Lena Schindler
Oroszország

Norbert és Susanne Laffin
Franciaország

Frank és Juliane Krämer
Zambia

Paulus és Gabi Hieber
Közel-Kelet

Rebecca Geil
Banglades

Naemi Söll nővér
Japán

Ramona Rudolph
Ecuador

Ina Schütte
Burundi

Folytatjuk...

Dr. Keszi Krisztina – Zambia

A leégett háztető

Bizonyágtétel a Deszkatemplomban

Rokonlátogatás

Missziói nap – a gyülekezet

Missziói nap – a jövő nemzedék

Zambiai kislány saját készítésű babával